

Vyrazili jsme si s Rumíčkem. Původně teda jako jenom do polí, páč kam tam jinam taky u nás na chalupě, že jo. Ale jak se nakonec ukázalo - bylo to i za kuldúrou a sportem zároveň. Tak vlastně takový tři v jednom - příroda, sport a kultura. No, neberte to □ .

Procházký s Rumíčkem jsou stejný jako bývaly s Ešátorem. Jen jsme k tomuto bodu dospěli podstatně dřívě. Jdeme si a jsme. Rumíček si poletuje prostorem, bádá a bádá a zkoumá. Je zvláštní, že jak je vodomil, tak potůček, který miloval Ešus a prováděl v něm neuvěřitelný kousky, jako například stoj na hlavě v bahně, či kotouly v bahně a jiný ptákoviny, tak potůček nechává Rumíček zcela bez zájmu. Proběhne jím, prozkoumá protější břeh a už se zase žene zpátky.

Od tý doby, co soused pole prodal paní "velkostatkářce" sem chodíváme už sporadicky, protože ne vždycky to situace dovolí. Soused tam míval vojtěšku a měla jsem od něj svolení tam chodit a cvičit. Teď je tam obilí či řepka. Od určitý velikosti rostlin do těch polí nechodím. Takže zbývá jen možnost po posekání, než se pole zoře a zaseje. Protože pole se dneska odpočívát nenechá, ždíme se, co to dá. Však máme přece hnojiva. Letos ale jsou v poli široké řádky od traktoru, tak široký, že jsou to vlastně cesty. Tak ještě než to naroste do plný velikosti, tyhle "cesty" necesty využívám a pole zůstává netknutý mou nohou.

V podvečer je to příjemná procházka, kdy potůček a topoly kolem něj dávají příjemný stín. Dojdeme na konec pole a odbočíme podél meliorační strouhy, která občas - i když dneska už spíš sporadicky - skrývá nějaký to divý zvíře. Nejčastěji srnu, protože zajíci se nám poslední dobou tak nějak vytratili. Jsem si myslela. A netušila, jaký překvápko na nás čeká, ledva mineme křoví, které tuhle část strouhy lemuje.

Na druhém poli někdo s rozumem nepěstuje řepku ani žádný jiný běžný plodiny, ale HRÁCH!! To je v dnešní době překvapivý. Aspoň pro mě teda. Protože jsme zpravidla obklíčení tou žlutou řepajznou. V lepším případě pšenicí. Což je dobře, ale nic jiného se tu prostě nevidí. Že by třeba oves, žito nebo tak, to ne. Každopádně hrách je teď nízký a..... vytvoří tak nečekané pódium pro zcela nečekaný baletní představení. Tak nečekaný, že nás oba s Rumíčkem hnedle přišpendlí k zemi a oba koukáme jak.... no příznačně - jak vyoraní □ , když jsme na těch polích.

Jak jsme teď léta - a to nepřeháním - u nás o zajíce nezakopli, tak teď se nám tu sešel celý

soubor! Hnedle šestka. A v rámci námluv zaječích, nám předvádí neskutečný baletní kreace □ . Jsem ráda, že mám s sebou právě jen Rumíčka, protože ten se zapíchne do země stejně jako já a čučíme tam spolu. Co jedna zaječí kráska dokáže s pěticí zaječích maníků □ □ . Jsou všichni tou baletní produkcí tak zaujatí, že ač jsme od nich opravdu jen přes tu strouhu, vůbec nás nevnímají a jedou si svoje. Občas se musím fakt ovládnout abych se nesmála. Ono - když stojí zajíc na hlavě?? - není to úplně normální. A kráska je za sebou vodí jak na provázku. Inu.... samička. Umí a zná □ .

Po určité době baletní představení nahradí zápas Thai boxu. Dojde na výskoky a kopy. A někdy docela dost drsný. Ani hlavička makovička nezůstane ušetřena a jeden z nich to koupí, až to s ním práskne o zem. A naše kráska si tam nezaujatě hopká a těch pět se mydlí jak o život. Docela hošícci přitvrdili teda. Ale je pravda, že se řezou hlavně tři z nich. Zbývající dva se tak jako spíš ometají nenápadně kolem, zapojí se občas..... si tak říkám, že to nakonec třeba bude jeden z nich, dle hesla, když se dva perou.... Koukáme se tam s Rumíčkem drahnou dobu, jak na program od National Geographic. Celá družina se v rámci námluv postupně přesouvá dál od nás a to už teda Rumíček nechápe, proč my stojíme a nejdeme taky. □

Protože ho znám a vím, že mu můžu věřit, dám mu po chvílce volno. A... hele tomu neuvěříte. Rumíček se za nima vydá a protože to je můj badatel a ne vrah, vydává se krokem opatrným. V podstatě tak nějak ty zajíce spíš jako pase □ . Ale tak ono ohaří postupování má podle mě určitý společný znaky právě s pasením. No a tím, že jde opravdu opatrně, tak zajíci ho dál vůbec nevnímají. Jsou naprosto zaujatí sami sebou. Fakt lautr vůbec nic. Že by ho na tý otevřený ploše nikdo z nich neviděl, nepřipadá v úvahu. Tak malej zase von nejni □ . Je menší vzrůstu, to ano, ale v nízkém hrachu, kde jsou vidět zajíci, je vižla nepřehlédnutelná.

Rumíček se zastaví a kouká na mě se stejným údivem, jako koukám já na tu scénku. Pak pokračuje dál a doprovází ještě kousek celou skupinku. Jen se divím, že u toho nekroučí tou svou moudrou hlavičkou. Po chvílce se na mě znovu otočí a zastaví se. Ještě nějakou dobu na ty zajíce kouká a pak se rozeběhne sám od sebe zpátky ke mně. Asi mu došlo, že je to marný, je to marný, je to marný, voni ho vnímat prostě nebudou □ □ . Tak musím říct, že po tolika letech bez zajíců v našem okolí, byla tahle početná banda jednak překvapení a druhak - výcvikový požehnání.